

تحلیل علل تغییرات انتشار گاز دی‌اکسید کربن در بخش حمل و نقل ایران براساس روش تجزیه طی سال‌های 1373-1386

مصیب پهلوانی، دانشیار گروه اقتصاد دانشگاه سیستان و بلوچستان، عضو هیئت علمی دانشگاه سیستان و بلوچستان¹

داوود بهبودی، دانشیار گروه اقتصاد دانشگاه تبریز، عضو هیئت علمی دانشگاه تبریز²
الهام رفیعی مرند، دانشجوی کارشناسی ارشد اقتصاد دانشگاه سیستان و بلوچستان

لیلا غلامی حیدریانی، کارشناس ارشد توسعه اقتصادی و برنامه ریزی

¹pahlavani@hamoon.usb.ac.ir, 091534382711

²behbudi@tabrizu.ac.ir, 09144161198

چکیده

بر اساس گزارشات ترازنامه انرژی ایران، بخش حمل و نقل با 22 درصد انتشار گاز دی‌اکسید کربن، بعد از بخش خانگی عمومی تجاری، دومین رتبه را در انتشار CO_2 کشور را به خود اختصاص داده است این مقاله به تجزیه و تحلیل تغییر در انتشار گاز دی‌اکسید کربن در بخش حمل و نقل ایران با استفاده از روش مجزاسازی شاخص دیویژیا میانگین لگاریتمی¹ $LMDI$ برای سال‌های 1373-1386 می‌پردازد. تغییر در انتشار گاز دی‌اکسید کربن به پنج عامل مالکیت وسایل نقلیه، رشد اقتصادی، شدت جمعیت، شدت آلودگی و شدت سوخت وسایل نقلیه تجزیه می‌کند. نتایج حاکی از آن است که رشد سریع مالکیت وسیله نقلیه و رشد اقتصادی مهمترین عوامل در افزایش CO_2 بخش حمل و نقل کشور بوده است و همچنین شدت جمعیت و شدت سوخت وسایل نقلیه و شدت آلودگی از عوامل کاهش انتشارات CO_2 بخش حمل و نقل طی سال‌های مورد مطالعه بوده‌اند.

کلید واژه: انتشار گاز دی‌اکسید کربن، بخش حمل و نقل ایران، روش تجزیه

¹Logarithmic Mean Divisia Index